

Lluís Carod Rovira, que van exposar el que pensaven la immensa majoria de professionals de la nostra policia.

Tot plegat ha significat un pas endavant? Evidentment, si s'aconsegueix que els nostres Mossos d'Esquadra deixin de ser una policia majoritàriament guardapresons i arribin a ser una policia integral i judicial, tot això que tindrem. I serà un pas endavant. En els mesos vidents caldrà seguir amb molta atenció les decisions que hom prengui en aquest

camp i veure qui decideix veritablement: el president Pujol. I ell és conscient que l'actual equip del Departament de Governació de la Generalitat de Catalunya, que ha complert –i cal respectar-ho– una etapa, ha de donar pas a altres persones, i a una nova estructura que comporti la creació d'un Departament de l'Interior, i potser també de Justícia, i el recobriment de la figura dels comissari general d'Ordre Públic de Catalunya, que faci possible el comandament real i efectiu

de la Policia de les institucions nacionals de Catalunya, Mossos d'Esquadra i polícies locals, i els CFSE de Catalunya, sota la responsabilitat del màxim representant de l'estat a Catalunya: el president de la Generalitat.

El discurs del president Pujol davant l'última promoció de la Policia de Catalunya a Mollet cal reconèixer que ens desvetlla l'esperança.

Miquel Sellarès
Ex-director general
de Seguretat Ciutadana

Cap a un futur millor

L'advocada Maria José Varela creu que si s'aprova definitivament la llei de l'avortament moltes dones garantiran la seua vida i la seua salut.

El Ministeri de Justícia acaba de fer públic l'avantprojecte de llei reguladora de la interrupció voluntària de l'embaràs, que preveu per fi una fórmula de despenalització durant els tres primers mesos de gestació.

El text legal representa un avanç qualitatiu, ja que respecta la recomanació del Parlament Europeu del 12 de març de 1990 que expressa: "c) que ha de garantir-se a les dones de tota la Comunitat Europea el dret a optar per la maternitat o per la interrupció d'un embaràs no desitjat".

La reforma aproxima la legalitat espanyola a la d'altres països de l'entorn, algun dels quals ja en la dècada dels anys setanta (França, el 1975, Dinamarca, el 1973, etc.) havien optat per fórmules que respectaven la lliure opció de la dona i curiosament en algun país com França això s'havia efectuat per iniciativa d'una ministra conservadora.

Aquí, en canvi, cada vegada que es mou un punt aquesta matèria s'alcen les mateixes veus irades, que oposen tots els obstacles que poden a la seua realització. D'aquesta manera, cal assenyalar que el 1983, davant un text legal de despenalització parcial, Alianza Popular va acudir al Tribunal Constitucional i va aconseguir

Manifestació feminista. El moviment feminista a lluitat incansablement per la desaparició de la punibilitat per a la dona que aborta.

de paraitzar-ne l'aplicació perquè considerava que els tres supòsits que preveia (violació de la dona, greu risc per a la seua salut o previsió de malformacions fetals) anava en contra del dret a la vida.

Llavors, com ara, es va equiparar avortament a assassinat i es van atribuir drets fonamentals a l'embrió que en manca de la titularitat perquè no és persona. La batalla es va portar fins i tot més enllà de la llei i algunes associacions han posat sistemàticament denúncies a dones i metges que s'han anat veient en el banc dels acusats i a vegades condemnats (recordeu els casos de doctor Pere Enguix, de València,

del doctor Sáenz de Santa María, de Màlaga, i de les doctores Sesma i Landa i el doctor Sánchez-Valverde de Pamplona).

En vista de la imperiosa necessitat que les dones no foren tractades com a delinqüents, molts metges han estat disposats a dictaminar que la prossecució en elles d'un embaràs no desitjat representava un risc greu per a la seua salut psíquica i per a això s'han fonamentat en el concepte de salut mental de l'Organització Mundial de la Salut. Però aquest criteri no és unànime en tots els facultatius i s'ha observat que el veuen de diferent manera els que exerceixen

en la sanitat pública que aquells que estan en la privada, els que viuen a Madrid, Bilbao o Barcelona, que els de Pamplona, Lleida o Àvila, amb la consegüent inseguretat jurídica.

El 17 de gener de 1991, Masdler Wagner, responsable per a la salut materno-infantil a Europa de l'OMS, va dirigir un comunicat a aquest país en què, entre altres coses, va dir en relació amb la legislació de l'avortament: "Cada intent que s'ha fet als països de prohibir-lo, l'únic que ha aconseguit és espantar les dones a realitzar avortaments il·legalment.

"L'elecció llavors no és l'avortament sí o

avortament no. L'elecció és avortament segur o avortament perillós. Conduir l'avortament il·legal és una amenaça per a la vida de les dones.

Les conductes tendents a restringir el dret a l'avortament són antinatalistes i antifamiliars.

Antinatalistes perquè destrueixen do-

nes i antifamiliars perquè creen famílies amb seriosos problemes de salut i socials."

Les reflexions d'aquest expert coincideixen amb les històriques reivindicacions del moviment feminista, que ha anat lluitant incansablement per la desaparició de la punibilitat per a la dona que avorta.

La reforma legal proposada és un pas en aquest camí que obre de manera important les portes, falta resoldre la despenalització total i la gratuïtat, però segurament moltes dones garantirán la seua vida, la salut i la felicitat si s'aprova definitivament.

M. José Varela Portela
Advocada

La hipocresia higienista

Per a Jordi Balló el cas Maradona representa una mostra més de la hipocresia higienista instal·lada en el món de l'esport professional.

Corre una febre reivindicativa en favor de Maradona. Si l'escriptor uruguaià Mario Benedetti —a *El País*— el defensa a capa i espasa, i l'eleva a categoria divina, i la reconeguda filoargentina Maruja Torres —també a *El País*— li fa tota una declaració sentimental, imaginem-nos les tintes que deuen córrer per Sud-amèrica. Exaltació pura.

Revisem l'escenari del drama. La diferència entre aquesta sanció al futbolista i les anteriors és que en aquest cas els sancionadors tenen nom i cognom i la institució que els avala també. Fins ara estàvem acostumats a veure, per sobre de tot, la imatge del sancionat, suat, voltat de policies i de guardaespalles, en la millor tradició de les detencions espectaculars. Ara, en canvi, ha estat molt més difosa la imatge de la conferència de premsa en què la FIFA pren cara i cos en un parell d'alts funcionaris que envien l'astre argentí a caseta.

Ja s'especula des del primer dia —i la pólvora corre— amb una maquinació dirigida per Havelange a fi de descavalcar un Maradona rebel i sindicalista, que volia que els jugadors percebessin un percentatge dels beneficis astronòmics que la màxima institució del futbol guanya en cada convocatòria del Campionat Mundial. És un bon motiu per a apuntar-se a la sospita, perquè en la iconografia més primària el senyor Havelange té una pin-

ta vampírica —mig Peter Cushing, mig Christopher Lee— a la qual vénen ganas d'adjudicar les més pèrfides maquinacions.

Sense dades a la mà és difícil de pronunciar-se, però no sembla que ningú en

El que perviu en el fons, però que no és discuteix, és la relació entre públic i privat en el món de l'alt esport competitiu. El càstig a Maradona irrita perquè no sembla tant contra un intent de dopatge que falsegi la competició —que

Maradona. El càstig al jugador argentí ha tingut molts detractors.

tingui, de dades, i en canvi s'especula amb una tranquil·litat sorprenent. En favor de la possibilitat de maquinació hi hauria els diners i el poder. En contra, que es difícil de creure que la FIFA volgués embrutar voluntàriament l'organització d'un campionat tan promocional com aquest dels Estats Units, on vol presentar un futbol net com una patena. És clar que es pot dir que castigar durament l'infractor és una forma d'honorabilitat pública, però d'aquí a imaginar una con-fabulació contra Maradona hi ha un pas, llarg o curt, però un pas.

era el cas Ben Johnson—, sinó contra un jugador que en la seva vida normal pren droga. Maradona no té ni una musculatura especialment forta, ni una potència física especialment sorprenent. L'únic dubte podia estar en el pes, però això també passa a Indurain i no sembla que aquesta pèrdua de quilos pugui aixecar cap sospita. Sembla clar que les seves aptituds de joc no provenen de les barreges lisèrgiques. Allò que és castigat és el seu consum poc exemplar, i per això ha estat la seva federació i no pas la FIFA qui ha organitzat l'expiació.

El cas Maradona representa una mostra més de la hipocresia higienista instal·lada en el món de l'esport ultraprofessional. Les sancions sobre la vida —i els consums— dels esportistes són inversament proporcionals al descontrol que segueixen els seus dirigents. Per als uns la consigna és de milions en canvi de conducta espartana. Per als altres, de milions i, a més, de promoció dionisíaca sense cap rubor. Control antidopatge també per als federatius? Seria una bona, i entremaliada, reivindicació sindical.

Jordi Balló